

Sygn. akt III UK 6/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania W. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o wysokość emerytury i o wysokość kapitału początkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt III AUa 479/13,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2013 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie oddalił apelację W.P. od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 8 kwietnia 2013 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 7 grudnia 2011 r. oraz z dnia 1 grudnia 2012 r. w przedmiocie wysokości emerytury i wysokości kapitału początkowego. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że nie ma podstaw do przeliczenia świadczenia emerytalnego i ponownego ustalenia kapitału początkowego, gdyż ubezpieczony, pomimo ciężącego na nim w tym zakresie obowiązku, nie przedstawił dowodów w zakresie wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie oraz zmianę przez przyznanie mu emerytury zgodnie z wyliczeniem biegłego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. przez całkowicie dowolną i niezgodną z cytowanym przepisem ocenę materiału dowodowego w sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony istnieniem zagadnienia prawnego wymagającego określenia zasad prawnych uznawania opinii biegłych celem usunięcia ich z obrotu prawnego jako opinii błędnych, niejasnych i niepełnych wzorem art. 201 k.p.k.; istnieniem potrzeby dokonania jednolitej wykładni art. 233 § 1 k.p.c. z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie sądowym na tle jego interpretacji oraz faktem, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na zawarte w niej wnioski, które są w pełni zasadne i zasługują na uwzględnienie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Przy czym zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy, a związaną to wyklucza w szczególności badanie, czy Sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Pomimo niepodania w art. 398³ § 3 k.p.c.

przepisów postępowania, z którymi łączony jest zakaz włączania ich do podstawy skargi kasacyjnej, ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że dotyczy on przepisów obejmujących reguły związane z ustaleniem stanu faktycznego i oceną dowodów, zawarte między innymi w art. 233 § 1 k.p.c., które podziela Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną. Zarzuty kierowane do powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. zmierzają bowiem wprost do podważenia stanu faktycznego ustalonego przez sąd drugiej instancji i będącego podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76, z dnia 6 grudnia 2005 r., I CSK 65/05, LEX nr 1614932; z dnia 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, LEX nr 1101306; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 r., III CSK 74/12, LEX nr 1293778 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., III UK 17/12, LEX nr 1276227). W przepisie art. 233 § 1 k.p.c. zostały uregulowane zasady oceny dowodów; w konsekwencji nie może on stanowić uzasadnionej podstawy skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2014 r., I PK 309/13, LEX nr 1494015 oraz z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, LEX nr 1458681).

Odnosząc powyższe rozważania do przedstawionej skargi stwierdzić należy, że wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. skarga została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących oceny dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Podniesienie w skardze zarzutów, o których mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje. Skoro zatem skarżący polemizuje jedynie z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy obu instancji, to skarga kasacyjna jest niedopuszczalna *a limine* i podlega odrzuceniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.